

Πολεμικαὶ Εἰκόνες.— Μάχη εἰς Ἐλασσῶνα

ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

“ΝΥΝ ΑΠΟΛΥΕΙΣ . . . ,”

ΚΟΙΜΗΘΗΚΑΜΕ τὴν πρώτην νύχτα τῆς εἰσόδου μας εἰς τὰ σύνορα κοντὰ στὸ ἑλληνικὸ χωριὸ Σκόμπια. Τὴν αὐγὴ μᾶς διέταξαν νὰ πιάσουμε ντουφέκι στὴν Ἐλασσῶνα μετὸν ἐχθρόν. Τὸ 3ον Σύνταγμα τῆς Χαλκίδος ἔχει φθάσει ἐντὸς βολῆς τηλεβόλου. Τὸ 7ον τὸ ἀκολουθεῖ καὶ τὸ 1ον εὐρίσκεται ἐν στάσει. Περνοῦμε ἀπὸ τὰ Σκόμπια. Οἱ κάτοικοι τρίβουν τὰ μάτια τους, τοὺς φαίνεται ὅτι ὄνειρεύονται. Ἡ ἐλπίδα τῆς ἐλευτερίας εἶχε χαθῆ, ὁ ραγιαδισμὸς τοὺς εἶχε πνίξει.

Πέρα ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο στρατὸς Ἑλληνικὸς! Καὶ οἱ Τοῦρκοι τρομαγμένοι τραβιοῦνται σὲ ἀσφαλέστερα στρατηγικὰ σημεῖα. Στὸ μικρὸ κωδωνοστάσιο μιὰ σημαία γαλανόλευκη κυματίζει. Ἡ γυναῖκες μένουں κλεισμένες στὰ σπίτια τους, τρέμουں γιὰ τὴν στρατὸς περνᾷ.

Μιὰ ἰδέα ἔχουں περὶ στρατοῦ. Ὅποιος φέρνει ντουφέκι καὶ σπαθί, ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀρπάξῃ καὶ νὰ χτυπή. Ἔτσι τοὺς φέρθηκαὼν ὡς τὴν ἐποχὴ αὐτὴ οἱ πιστοὶ τοῦ Ἰσλάμ.

Κάτω στὸν δημόσιο δρόμο ὁ ἀσπρομάλλης παπᾶς ἀκολουθεῖ πιστὰ τὴν ἱστορία του. Δὲν τὸν τρομάζει ὁ ἐχθρὸς καὶ δὲν συλλογίζεται ἂν ξανάρθη. Χρόνια ἐκράτησε μὲ θάρρος τὸν σταυρὸ στὸν πολυθασανισμένο τόπο. Ἔχει κουβαλήσει ἐκεῖ ἕνα τραπέζι ἄκομφο, ἕνα δοχεῖο μὲ νερό, τὸν ἀσημένιο του σταυρὸ καὶ ἀγιάζει τὸ στράτευμα ποῦ περνάει.

Στὸ μέσον τοῦ Συντάγματος ἔρχεται ἡ σημαία μὲ τοὺς φρουροὺς της. Ἀσπρογάλαξο πανὶ μεταξωτό, μὲ κρόσσα καὶ τὸν προστάτη Ἀϊ-Γιώργη στὴ μέση. Ὁδηγᾷ τὰ Ἑλληνόπουλα στὴ νίκη. Ὁ παπᾶς στὴ θέα της βγάζει τὸ ἱερατικὸ του κάλυμμα ἀπ' τὸ κεφάλι, τὸ σαγόνι του τρέμει, τὰ λόγια του βγαίνουν ἀσυνάρτητα.

Τὴν στιγμή ποῦ πέρασ' ἀπ' ἐμπρὸς του, ἐπῆρε δύναμι, πῆγε κοντά, τὴν ἔπιασε, σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανό, εἶπε δυνατά, σὰν ἄλλος Συμεών: «*νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου Δέσποτα*» καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητος.

(1913)

ΜΙΧ. Λ. ΡΟΔΑΣ

Κουβέντες δουλικῶν

Ὁ μάγειρος. — Δὲν μοῦ λές, μπρὲ Μαρούλα, στὴ πίστη σου, ποῦ πηγαίνει σήμερα ἡ κυρία μὲ τέτοιο λούσο καὶ ἔτσι ντεκολτέ;

Ἡ καμαριέρα. — Μὰ θαρρῶ πῶς ἔχουν συνεδριάσει στὸ «Σύλλογο τῆς ἐγκρατείας...»